

Hvert enkelt overfald, hver enkelt voldtægt er jo en sag for sig, og hvert enkelt voldtægstilfælde skal vurderes nøje af den domstol, som den pågældende sag verserer for.

I de regler, som også Det Radikale Venstre var medansvarlig for, var der en strafferamme på op til 10 år. Den er senere blevet forhøjet, men der har jo været rigelig plads til at gå op i den højeste del af strafferammen for netop overfaldsvoldtægt.

Den gennemsnitsstraf på de 21 måneder, hr. Peter Skaarup nævnte, var, så vidt jeg ved, tilfældet inden de seneste skærper, så jeg mener ikke, de seneste skærper er slået igennem endnu. Men jeg mener stadig, der er enormt megen plads op til maksimum, og derfor synes jeg ikke, der er nogen grund til at forhøje straffene yderligere.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Man kan roligt sige, der er enormt megen plads op til maksimum fra de straffe, der gives. Dansk Folkeparti er fremkommet med mange eksempler i forslaget, og vi ser dem også løbende i dagspressen, f.eks. at man kun får mellem 1 og 2 års fængsel for deltagelse i gruppevoldtægter. Det er forfærdeligt, det er krænkende, og det er noget, der rammer de kvinder eller de børn, der udsættes for det, så hårdt, at de kan mærke det resten af deres liv.

Derfor synes jeg, der er utrolig stor grund til, at også Det Radikale Venstre genovervejer sin stillingtagen i disse tilfælde. Det har vist sig, også i de år, Det Radikale Venstre sad i regering, at der er givet for lave straffe for de voldtægter, og derfor bør man overveje, om der ikke skal introduceres mindstestraf eller noget andet, der kan betyde, at de mennesker får en følelig straf. Det er krænkende for retsbevidstheden, at ofre kan opleve, at noget, der rammer dem for resten af deres liv, kun giver en forholdsvis kort straf til den gerningsmand, der er tale om.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg er ikke helt klar over, om hr. Peter Skaarup og jeg kan mødes på nogen måde.

Det er jo helt klart, at når flertal i Folketinget forhøjer strafferammerne, er det, fordi man synes, at de straffe, der er blevet idømt, er for lave. Men det ændrer jo ikke ved de faktiske forhold ude på gadeplan. Når der kommer en kvinde og anmelder en voldtægt, skal den lokale retsin-

stans tage sig af sagens omstændigheder, sådan som de nu er, og det er en skærpende omstændighed, hvis det er flere i forening, der foretager forbrydelsen, f.eks. gruppevoldtægt. Så skal der falde hårdere straffe, end hvis det er en enkeltperson, der begår forbrydelsen, det er vi overhovedet ikke uenige om.

Problemet er, at når der kun bliver givet 21 måneder i gennemsnit, er det måske, fordi nogle af voldtægterne ligger i det, man kunne kalde den milde ende, eller i den ende, hvor der kan være tvivl om, hvorvidt der har været en forudgående kontakt eller en eller anden forudgående form for kommunikation mellem offer og gerningsmand, så det ikke er en ren overfaldsvoldtægt. Det kan vi ikke vide herinde i Folketinget, for det er jo den enkelte retssag, der belyser bevisenhedsforløbet, og derfor er det utrolig svært for os at sige, om det er den rigtige straf, der er givet i hver enkelt sag, eller ej.

Formanden:

Tak til fru Elisabeth Arnold, og så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Peter Skaarup.

Peter Skaarup (DF):

Det var meget hurtigt, at ordføreren for forslagsstillerne kom til. Jeg havde egentlig regnet med, at der var flere partier, der ville give deres mening til kende om dette forslag, men vi får jo se, om de kommer senere.

Helt grundlæggende er forslaget her for os at se i overensstemmelse med den sunde fornuft: Man skal straffe grov kriminalitet på en måde, der virkelig afføder respekt og gør, at mennesker, der udøver voldtægt, ikke gør det igen. Men vi må nok indrømme, at det ser ud til, at i øjeblikket er der ikke flertal i Folketinget for at gå nogle skridt videre i retning af en følelig straf i disse sager.

Kl. 14.30

Jeg synes egentlig, vi fra Dansk Folkepartis side er gået meget grundigt til værks og har set på mange af de problemstillinger, vi alle sammen oplever i Retsudvalget og som folketingsmedlemmer, når vi kommer ud blandt borgerne og hører, hvad det egentlig er, man oplever som offer og som familiemedlemmer til ofre, og hvad borgernes opfattelse af retsbevidsthed egentlig er i forbindelse med disse ting.

Hvis vi kigger tilbage på historien – og det bliver vi nødt til, når det gælder strafniveauet – kan vi se, at fra politisk side har der egentlig gennem meget lang tid, også under den tidligere